

10 e Kamer

Nr. 98/06  
VAN HET PARKET

Nr. 99241  
VAN HET ARREST

26 oktober 2007

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving  
Vergunningsregister

not. 66.L3.179/03/26 van het openbaar ministerie tegen:

Nr. \_\_\_\_\_ arbeider, geboren te \_\_\_\_\_  
op \_\_\_\_\_ wonende te \_\_\_\_\_

Verdacht van :

Te \_\_\_\_\_ vanaf 9 september 2002 (stuk 24) tot en met datum der dagvaarding (27 april 2005):

bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-6°, 146-1°, 146-9° lid, 147, 148, 149, 192bis en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 en artikel 2 § 1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, zoals gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering van 26 april 2002, namelijk door zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning geheel of gedeeltelijk de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed gewijzigd te hebben van de functiecategorie dagrecreatie naar de functiecategorie wonen meer bepaald door permanent bewonen van een constructie vergund als jachthuis, door de stedenbouwkundige vergunning afgeleverd door het College van burgemeester en schepenen op 26 mei 1970.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 5 december 2005, 13<sup>de</sup> kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Past de dagvaarding aan zoals volgt: "te \_\_\_\_\_ vanaf 1 november 2002 tot en met de datum van de dagvaarding, zijnde 27 april 2005";

Verklaart de beklaagde \_\_\_\_\_ schuldig aan de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging;

Toepassing makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

Veroordeelt de beklaagde voor deze feiten samen tot een geldboete van € 250, met 45 deciemmen verhoogd, € 1 375 bedragend;

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de beklaagde uitgesproken geldboete van € 1 375 zal kunnen worden vervangen door een gevangenisstraf van 80 dagen;

Spreekt lastens de beklaagde de verplichting uit om eenmaal een bedrag van € 10, met 45 deciemmen verhoogd, € 55 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

Legt de beklaagde een vergoeding op van € 25 zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Veroordeelt de beklaagde tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van € 185,74.

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, de beklaagde het strijdig gebruik van het onroerend goed geleden te kadastraal gekend onder met de hoofdfunctie dagrecreatie te staken en dit binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Zegt voor recht bij toepassing van artikel 153 al. I van het decreet van 18 mei 1999 dat voor het geval het strijdig gebruik niet binnen de vastgelegde termijn wordt gestaakt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zal kunnen voorzien.

Zegt voor recht dat op vordering de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 125 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

\* \* \*

**Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:**

- 16 december 2005 door de beklaagde.
- 19 december 2005 door het openbaar ministerie.

\* \* \*

**Het hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:**

de beklaagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal.

\* \* \*

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. Het hof is van oordeel over alle nodige stukken en gegevens te beschikken om te oordelen over de publieke vordering, hierin begrepen de hierna vermelde vordering tot het staken van het strijdige gebruik.

3. Uit de gegevens van het opsporingsonderzoek staat vast dat het houten chalet waarop de telastlegging A betrekking heeft op 26 mei 1970, dit is voor het van kracht worden van het gewestplan, werd vergund en in de vergunning en het goedgekeurde plan of nog werd genaamd. In zijn advies ter zake de bouwaanvraag verklaarde het bestuur van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening van het ministerie van openbare werken zich akkoord met de voorgestelde oprichting van een "weekendhuisje". Rekening houdend met dit gegeven, het feit dat het twee kleine slaapkamers omvat, met de geringe oppervlakte, het geringe volume, de verschijningsvorm en de ligging in wat wordt genoemd "bos", is de destijds vergunde hoofdfunctie van het bebouwd onroerend goed te bestempelen als "verblijfsrecreatie" en niet als "dagrecreatie" (vermeld in de oorspronkelijke telastlegging) of enige andere hoofdfunctie.

Bovendien is het zo dat door het zonder de daartoe vereiste vergunning geven van een nieuwe functie aan het onroerend goed (van verblijfsrecreatie naar wonen) het misdrijf van uitvoering van een niet-vergunde maar vergunningsplichtige functiewijziging wordt voltrokken. De omstandigheid dat de hoofdfunctie wonen een zekere continuïteit veronderstelt, staat niet eraan in de weg dat de wijziging van de functie van het onroerend goed van verblijfsrecreatie naar wonen zich op een welbepaald ogenblik voordoet.

Daarom dringt de verbetering van de kwalificatie van de te last gelegde feitelijke gedraging zich op als volgt :

"te

*Bij inbreuk op art.99 § 1.6°, strafbaar gesteld door de art.146, eerste lid, 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed met het oog op een nieuwe functie, vergunningsplichtig krachtens art.2 § 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, namelijk door :*

*A. de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed te hebben gewijzigd van de functiecategorie "verblijfsrecreatie" naar de functiecategorie "wonen"*

*op een niet nader gekend tijdstip tussen 31 oktober 2002 en 12 november 2002,*

*B. de onder A beschreven toestand in stand te hebben gehouden,*

*vanaf voornemd niet nader gekend tijdstip tussen 31 oktober 2002 en 12 november 2002 tot en met 27 april 2005".*

De beklagde, die wat betreft het aflopend karakter van een wederrechtelijke functiewijziging overigens in die zin concludeerde in zijn ter terechtzitting van het hof van 14 september 2007 neergelegde besluiten, heeft op die terechtzitting kennis gekregen van deze verbeteringen en de beklagde en het openbaar ministerie hebben er tegenspraak over gevoerd.

De verbeterde telastlegging heeft betrekking op dezelfde feitelijke gedraging als deze die er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

4.1. Het feit in onderdeel A te last gelegd maakt thans een inbreuk uit op art.99 § 1.6°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005 en 10 maart 2006, hierna genoemd DORO.

Met betrekking tot onderdeel B van de telastlegging is het zo dat het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr van 19 januari 2005, in werking getreden op 22 augustus 2003, bepaalt dat het misdrijf van instandhouden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in agrarisch gebied (zonder bijzondere waarde), geen ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO. De opheffing van het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf voor 11 mei 2005, tijdstip waarop de eerste rechter door de betekening van de oorspronkelijke dagvaarding van de strafvordering werd geadieerd, brengt mee dat de strafvordering, voor zover zij het in stand houden betreft, niet ontvankelijk is; dit geldt ook voor de vordering tot het staken van het strijdige gebruik, voor zover zij steunt op het in stand houden.

4.2. De strafvordering met betrekking tot onderdeel A van de telastlegging is niet vervallen door verjaring. De verjaringstermijn werd nuttig gestuit door de behandeling van de zaak voor het hof op 14 september 2007.

5.1. Gelet op de gegevens van het opsporingsonderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is onderdeel A van de lastlegging, zoals hiervoor onder 3 nader omschreven, lastens de beklagde bewezen.

5.2. Uit de brief van het bestuur van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening van het ministerie van openbare werken van 16 januari 1970 houdende het advies betreffende de bouwaanvraag van \_\_\_\_\_, de rechtsvoorganger in deze van de beklagde, voor het perceel \_\_\_\_\_ blijkt dat de afgeleverde vergunning van 26 mei 1970 voor het bouwen van het kwestieus onroerend goed wel degelijk betrekking had op een "weekendhuisje" (stuk 23 straf dossier).

De notariële aankoopakte d.d. 9 september 2002 van het goed door de beklagde omschrijft het aangekocht onroerend goed als "een houten chalet, ten kadaster gekend als vakantieverblijf" met aanhorigheden op en met grond staande en gelegen \_\_\_\_\_. Betreffende de stedenbouwkundige toestand vermeldt de akte dat uit een brief van het gemeentebestuur van \_\_\_\_\_ de dato twintig augustus 2002 blijkt dat "op het goed een belasting op tweede verblijven van toepassing is."

Terecht wordt dan ook niet betwist dat de vergunde hoofdfunctie "verblijfsrecreatie" is.

Begin november 2002 is de beklagde in het weekendverblijf gaan wonen, dit is, in de gebruikelijke zin van het woord, gehuisvest zijn.

5.3. De wederrechtelijke functiewijziging zou volgens de beklagde dateren van vóór het ogenblik dat de beklagde de betrokken woning heeft gekocht (9 september 2002), meer bepaald zou deze tot stand zijn gebracht door \_\_\_\_\_ die het goed ingevolge notariële akte van 18 mei 1974 verwierf en sedert 13 juni 1974 tot 9 oktober 1980 als bewoonster van de woning, \_\_\_\_\_ stond ingeschreven in het bevolkingsregister van \_\_\_\_\_.

Hoger werd er reeds op gewezen dat het niet vergund maar vergunningsplichtig wijzigen van de bestemming van een goed een aflopend misdrijf is, dat door het geven zonder de vereiste vergunning van een nieuwe functie aan het onroerend goed in de zin van artikel 99 § 1,6° DORO voltrokken wordt. Het misdrijf van instandhouding van deze niet-vergunde maar vergunningsplichtige functiewijziging bestaat in het schuldig verzuim om aan het bestaan van de aldus wederrechtelijke doorgevoerde functiewijziging een einde te maken, wat blijkt uit het verder gebruik van het onroerend goed overeenkomstig de niet-vergunde gewijzigde functie.

Blijkens de notariële aankoopakte d.d. 9 september 2002 van het goed door de beklagde verkocht \_\_\_\_\_ op 30 oktober 1981 het beschreven goed aan \_\_\_\_\_ die het op hun beurt verkochten aan de beklagde.

Uit de gegevens van het opsporingsonderzoek blijkt dat de rechtsvoorgangers van de beklagde, \_\_\_\_\_ en \_\_\_\_\_ het onroerend goed wel degelijk als weekendverblijf

gebruikten. Hoofdinspecteur wees er in het p.v. nr. d.d. 10 juni 2003 op dat het betreffende verblijf steeds als recreatiewoning werd gebruikt. Tevens werd de woning ook als dusdanig omschreven in de notariële verkoop-aankoopakte van 9 september 2002, waarin tevens vermeld werd dat op het goed een belasting op tweede verblijven van toepassing is.

Voor zover de rechtsvoorgangers in deze de vergunde hoofdfunctie al eerder zouden hebben gewijzigd naar "wonen", wat niet vaststaat, dan is het zo dat zij aan het strijdige gebruik een einde hebben gesteld wanneer zij het goed verlieten, er niet langer woonden, dit is vóór de beklagde er zijn intrek in nam. Er is dus minstens sprake van het "opnieuw" wijzigen van de hoofdfunctie zonder de daartoe vereiste stedenbouwkundige vergunning.

De toekenning van het huisnummer aan de woonst doet aan dit alles geen afbreuk.

Volgens zijn eigen verklaring van 15 mei 2003 ging de beklagde wonen in het door hem aangekocht jachthuis / weekendverblijf begin november 2002.

De beklagde maakte zich zodoende op een niet nader te bepalen tijdstip begin november 2002 (tussen 31 oktober en 12 november 2002) schuldig aan het aflopend misdrijf van uitvoering van een zonder de vereiste voorafgaande stedenbouwkundige vergunning doorvoeren van een vergunningsplichtige functiewijziging van "verblijfsrecreatie" naar "wonen".

5.4. De beklagde betwist tevens ten onrechte de aanwezigheid van het moreel bestanddeel van het hem te last gelegd misdrijf onder onderdeel A van de telastlegging, bestaansvoorwaarde opdat van een misdrijf als rechtsgrond voor bestraffing sprake zou kunnen zijn.

Het decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening bevat geen aanduiding nopens het moreel element, zodat het bewust en vrijwillig handelen van de beklagde volstaat. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de beklagde moet worden aangezien, nu hij door de middelen in conclusies aangevoerd het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, volstrekt niet geloofwaardig maakt.

De inschrijving in het bevolkingsregister, die de gemeente overigens niet mag weigeren louter op grond van motieven die de ruimtelijke ordening betreffen, staat als administratiefrechtelijke regeling met een andere finaliteit volledig los van wat krachtens de wetgeving inzake stedenbouwkunde en ruimtelijke ordening al dan niet goorloofd is. Dit gegeven was, samen met een eventueel gedogd door de gemeentelijke of gewestelijke overheden van gelijkaardige wederrechtelijke situaties, voor de beklagde zodoende niet van aard een onoverwinnelijke dwaling mee te brengen.

Ieder normaal zorgvuldig en vooruitziend persoon verkerend in dezelfde feitelijke omstandigheden als de beklaagde zou het gebruik van de hoofdfunctie van het gebouw niet zonder de vereiste vergunning hebben gewijzigd.

6.1. Bij de straftoemeting houdt het hof rekening met de aard en de ernst van het bewezen misdrijf en met de persoonlijkheid van deze beklaagde, die wetens en willens zonder over de daartoe vereiste vergunning te beschikken een functiewijziging van "verblijfsrecreatie" naar "wonen" heeft tot stand gebracht. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij daarbij ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang. In het voordeel van deze beklaagde houdt het hof rekening met de afwezigheid van niet uitgewiste veroordelingen.

De hierna uitgesproken geldboete vormt een noodzakelijke bestraffing van aard de beklaagde te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden.

6.2. De beklaagde pleegde het misdrijf na 31 december 2001 en vóór 1 maart 2004 zodat de geldboete, uitgedrukt in euro, dient te worden verhoogd met 40 opdecimen.

6.3. De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionelle Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens artikel 77 van het K.B. van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 25 mei 2007), genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006, in werking getreden op 8 januari 2007 en die € 28,84 bedraagt.

7.1. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert in zijn brief van 11 oktober 2004 met bijlagen (stuk 34 t.e.m. 39 strafdossier) bij toepassing van artikel 149 DORO als herstelmaatregel het staken van het strijdige gebruik met verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot staken van het strijdige gebruik.

7.2. De herstellvordering werd voor de rechter ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van art.149 § 1 DORO door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond. Krachtens art.198 bis DORO kan het hof deze vordering die nog niet aan de Hoge Raad is voorgelegd, alsnog voor eensluidend advies voorleggen, nu deze raad inmiddels is samengesteld en zijn huishoudelijk reglement op 16 december 2005 door de Vlaamse Regering is goedgekeurd (B.S. 13 januari 2006).

Het hof acht het in de gegeven omstandigheden evenwel noch nodig, noch opportuun de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur alsnog voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen.

De onvergonde uitvoering van de functiewijziging vormt een voldoende rechtsgrond voor de herstellvordering.

7.3. Het gevorderde staken van het strijdige gebruik is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen: de functiewijziging wordt nog in stand gehouden zonder dat hiertoe een regularisatievergunning werd verleend. Het gevorderd herstel legt aan de beklagde geen onverantwoord hoge lasten op.

Art.149 § 1, eerste lid DORO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw – of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)". Deze bepaling moet worden gelezen in de context van art.159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwijking berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om de staking van het strijdige gebruik te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het hof niet zich uit te spreken over de opportuniteit van de gevorderde herstelmaatregel.

Het hof is van oordeel dat, in acht genomen de motieven aangehaald in de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, de vordering tot het staken van het strijdige gebruik niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Kortom, tot de vordering tot staking werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwijking, machtsoverschrijding of miskening van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

7.4. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert de verbourte van een dwangsom bij niet-naleving van het bevel tot staking van het strijdige gebruik.

Gelet op het talmen van de beklagde om het strijdige gebruik te staken wordt terecht de verbourte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot het staken van het strijdige gebruik. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagde om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklagde reeds kon overgaan tot het staken van het strijdige gebruik en de ruime termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.



**OP DEZE GRONDEN,  
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald,  
38, 40, 41 en 100 Strafwetboek,  
21, 22 en 23 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van  
Strafvordering,  
162, 190, 194, 195, 210, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,  
2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van  
de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als  
bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,  
5 van het Decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele  
gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,  
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de  
programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van  
7 februari 2003,  
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen,  
zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december  
1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het  
KB van 31 oktober 2005,  
77 van het K.B. van 27 april 2007 genomen in uitvoering van de  
programmawet (II) van 27 december 2006,  
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,  
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in  
gerechtshzaken.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over  
beslissend met eenparige stemmen :

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastlegging zoals hiervoor onder 3 vermeld,

verklaart de strafvordering met betrekking tot onderdeel B van de  
telastlegging niet ontvankelijk wegens de opheffing van het strafbare  
karakter van het erin te last gelegde misdrijf vóór het tijdstip van de  
oorspronkelijke dagvaarding,

veroordeelt de beklaagde voor onderdeel A van de  
telastlegging tot een geldboete van € 350, verhoogd met 40 opdecimen  
tot € 1.750 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met  
45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van  
bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van  
opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van  
€ 28,84,

verklaart de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur  
tot het slaken van het strijdige gebruik, voor zover gesteund op  
onderdeel B van de heromschreven telastlegging, niet ontvankelijk.

beveelt aan de beklaagde het strijdige gebruik van het gebouw te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, voor wonen in plaats van verblijfsrecreatie te staken binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval het strijdige gebruik niet binnen de gestelde termijn wordt gestaakt het college van burgemeester en schepenen van en of de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering ervan kan voorzien, zoals is bepaald in art.153, eerste lid DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag vertraging in de naleving van het bevel tot het staken van het strijdige gebruik vanaf het verstrijken van voormelde termijn van 1 jaar,

veroordeelt de beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 194,59 in eerste aanleg en op € 97,01 in hoger beroep, vaststellend dat al deze kosten veroorzaakt werden door het bewezen misdrijf.

Kosten:		
	Afschriften:	48,45
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	9,74
		<hr/>
		88,19
	+ 10 % :	8,82
		<hr/>
	Totaal :€	97,01

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **26 oktober 2007**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,  
raadsheer,  
raadsheer,

substituut-procureur-generaal,

griffier;